

Corien van Zweden: 'Kankerklas' Vijf pubers, vijf ouders, één ziekte. Uitgeverij Cargo, Amsterdam 2015. ISBN 9789023491866 (Kanker/Borstkanker/ED/PO) Zie ook: www.uitgeverijcargo.nl en www.corienvanzweeden.nl

Korte bespreking:

'Mijn lichaam is altijd een prettig lichaam geweest. Licht en sterk en redelijk buigzaam. Ik kon ermee klimmen in de bergen, fietsen bij tegenwind of, als het moest, zwemmen in onrustig water. Het was een lekker opvouwbaar lichaam. Ik kon het oprollen.(...) Natuurlijk wist ik best dat er ziektes bestaan die een lichaam kunnen slopen. Ik had er boeken over gelezen, verhalen over gehoord, zelfs wel eens een interview over gemaakt. Een enkele keer had ik zo'n ziekte van nabij gezien, maar niet van heel nabij en ook niet heel vaak.' (pag.15-16)

Flaptekst: 'Als bij journalist en schrijfster Corien van Zweden borstkanker wordt geconstateerd, zit haar oudste dochter in de brugklas. Al snel blijkt dat deze nieuwe klas een 'kankerklas' is: vijf van de tweeëntwintig leerlingen hebben een ouder met kanker. Een bizarre situatie, die de getroffen ouders en hun kinderen tot lotgenoten maakt. En die ongewild tot vergelijken aanzet. Wat richt kanker in al die gezinnen aan? Hoe gaan de andere ouders met hun ziekte om? Wat verandert er in hun leven? En: wat denken de kinderen – alle vijf aan het begin van hun puberteit – ervan?'

Over de schrijfster:

Corien van Zweden (1962) werd in Middelburg geboren. Haar moeder was onderwijzeres, haar vader oud-Trouw-journalist Kees van Zweden. Ze studeerde theologie aan de Vrije Universiteit. Als journalist maakte ze daarna veel reisverhalen en sociale reportages uit onder meer Bolivia, Peru en verschillende Afrikaanse landen. In 2008 verscheen haar boek 'De kunst van het rouwen', waarin ze beschrijft hoe de doodgeboorte van haar zusje, in 1960, het gezin Van Zweden heeft beïnvloed. Zie ook: <http://www.corienvanzweeden.nl/biografie/44-biografie>

Citaten:

Pag. 40-41: En toen had de juf zomaar een vraag gesteld waar ze allemaal van geschrokken waren. Ze formuleerde het voorzichtig, dat wel. Toch hadden de kinderen die het betrof zich aangesproken gevoeld. Het was eigenlijk geen echte vraag geweest, maar een mededeling met een vraagteken. 'Misschien zijn er in deze klas meer kinderen die net als Yaïr thuis met kanker te maken hebben? Misschien kunnen die hun vinger opsteken en er iets over vertellen?' Eerst had niemand durven reageren, maar toen was aarzelend de ene na de andere vinger de lucht in gegaan. Ze keken verbaasd om zich heen. Jij ook? Jij ook? Yaïr bleek niet de enige te zijn met een zieke ouder. Ian had een moeder met nierbekkenkanker. Yoshi had een moeder met een zeldzame kanker met een moeilijke naam. Indra had een vader met leverkanker. En Lisa had mij: een moeder met borstkanker. 'Een bizar toeval, mama. Iedereen vindt het raar en ook en ook heel zielig. Dat ik nou net in zo'n klas moet zitten. Een kankerklas.'

Pag.223: '...en Lorette had sinds het voorjaar van 2009 kanker. Marcel en ik waren dus nummer vier en nummer vijf. Maar dat werd in de loop van het voorjaar duidelijk toen klas 1j gymles had op een sportveld niet ver van de school.'

Recensies/Extra:

<https://www.facebook.com/kankerklas>

http://www.trouw.nl/tr/nl/4516/Gezondheid/article/detail/4019429/2015/05/13/Een-brugklas-vijf-ouders-met-kanker.dhtml?cw_agreed=1

Mark Kohn: '(...) Het bizarre toeval schonk Van Zweden ook uniek materiaal voor een boek, zo realiseerde ze zich al gauw. Want hoe gingen deze vijf gezinnen met kanker om? Hoe hielden haar vier lotgenoten het vol? Ze besloot het ze te vragen: Caroline (borstkanker), Marijn (nierbekkenkanker), Lorette (PMP, een zeldzame vorm van buikvlieskanker) en Marcel (leverkanker). De vier zeiden volmondig ja tegen een door Van Zweden geschreven portret. "Ik ga dood", aldus Caroline. "Ik kan zelf niet schrijven, dus moet jij mijn verhaal vertellen." Als zij Caroline op haar sterfbed bezoekt, praten ze vooral over Angry Birds, het computerspelletje waaraan Caroline verslingerd is. Het is één van de vele alledaagse details waarmee Van Zweden in 'Kankerklas' een veelkantig en realistisch beeld schetst van het leven met de ziekte. (...) Er zijn al heel veel kankerboeken. Jij wilde een ander boek schrijven. Waarom? Wat miste je?

"Ik heb stapels kankerboeken gelezen sinds ik zelf borstkanker heb. Die hebben vaak de vorm van een heldensaga, een klassieke verhaalstructuur. De held maakt iets vreselijks mee, voert hevige strijd en overwint tenslotte het kwaad. In deze boeken is een kankerpatiënt iemand die moedig en positief is, als een idioot gaat sporten, marathons loopt en grapjes maakt. Die roept 'Ik ga ervoor!'. Dat vinden we allemaal heel erg belangrijk, je krijgt er schouderklopjes voor en dat is prettig. Zelf vertel ik mijn ziekteverhaal ook wel eens op die manier. "Maar als ik zeg: 'Ik voel me rampzalig, wat een rotleven, ik heb pijn, ik heb kanker, ik kan niet werken', dan voel ik bij anderen vaak lichte irritatie. Dan zeggen ze: 'Je moet wel positief blijven. Kop op en hou de moed erin.' Er is te weinig aandacht voor de gewone kant van kanker: het chagrijn en de angst. Die heb ik willen beschrijven. Ik heb de kanker niet mooier gemaakt."(...)

<http://www.volkskrant.nl/boeken/vijf-pubers-vijf-ouders-een-ziekte~a4015571/>

http://www.telegraaf.nl/vrouw/mama/pubers/24038337/Vijf_pubers_vijf_ouders_een_ziekte.html

Redactie vrouw: '(...) "Mijn dochters waren 9 en 11 toen ik ziek werd. De jongste was open. Die ging meteen een werkstuk over kanker maken. De oudste was een beginnende puber, die was meer gesloten, trok zich terug. Ik merkte het bij allemaal, ze hadden het thuis vervelend, maar wilden er op school niet over praten, er geen aandacht aan schenken. Pas toen de moeder van Yair doodging, konden ze er niet meer omheen. Toen zijn ze met z'n allen ook naar de begrafenis gegaan en hebben ze een krans gebracht. In die tijd hebben ze er veel over gepraat, maar daarna werden er meteen wel weer puberdingen gedaan. Ik merk het ook nu dat ik de tweede keer ziek ben, ze ook doorgaan met hun leven. Mijn jongste is inmiddels ook vijftien en ze gaan gewoon naar feestjes. Gelukkig maar!"